

Sygn. akt II CSK 303/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa W. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w Z.

przeciwko S.

Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżąca odwołała się do istotnego zagadnienia prawnego, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurystyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie

może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Przedstawiona przez skarżącego kwestia nie odpowiada tym wymaganiom. Brak w uzasadnieniu wniosku przedstawienia jakiejkolwiek argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych. Skarżący „W.” sp. z o.o. wskazał bowiem, że przedmiotem zagadnienia prawnego wyłonionego na gruncie niniejszej sprawy jest kwestia odpowiedzialności pozwanej z tytułu zawartej z ubezpieczonym S. D. umowy OC w przewozie w wypadku braku wskazania ubezpieczonego w liście przewozowym CMR jako osoby wykonującej transport. S.D. wykonywał na rzecz powoda usługę transportową, w której nastąpiła kradzież przewożonego ładunku. Skarżący stwierdził, że w ustalonym przez Sądy orzekające w sprawie stanie faktycznym rozstrzygnięcie, czy dopuszczalnym jest odpowiedzialność pozwanej za skutki zgłoszonego zdarzenia z uwagi na przewożenie przez ubezpieczonego towaru bez wystawionego na ubezpieczonego listu przewozowego CMR warunkować będzie prawidłową wykładnię normy art. 3 konwencji genewskiej z dnia 19 maja 1956 r. o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) (Dz.U. z 1962 r., Nr 49, poz. 238, art. 822 k.c. w zw. z art. 65 k.c. oraz wskazanymi regulacjami OWU, określając zakres ich stosowania.

Podniesione przez skarżącego argumenty uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci istnienia zagadnienia prawnego dotyczą w istocie okoliczności faktycznych i sposobu rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. Tymczasem należy podkreślić, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez Sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Poza tym Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 października 2004 r., I CK 199/04 (LEX nr 146332) wyraźnie rozstrzygnął, że umowa zawarta przez przyjęcie oferty przewozu, niezawierająca postanowień obejmujących usługi związane z przewozem jest umową przewozu, a nie spedycji. O tym więc jednak, jaka umowa została zawarta decyduje nie rodzaj podejmowanych w ramach umowy czynności, a jej treść.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego.

aj